

موانع واکسیناسیون اردکها بر علیه آنفلوآنزای فوق حاد پرندگان (HPAI): مطالعه مروری

وحید کریمی^۱، امیر اصغری باغخیراتی^۲، مهدی کمیجانی^{۳*}

۱. دانشیار بهداشت و بیماری‌های پرندگان، دانشکده دامپزشکی، دانشگاه تهران.

۲. دانشجوی دوره تخصصی بهداشت و بیماری‌های پرندگان، دانشکده دامپزشکی، دانشگاه تهران.

۳. دانشجوی دوره عمومی، دانشکده دامپزشکی، دانشگاه تهران.

mehdi_komijani@ut.ac.ir

مقدمه: تاکنون آنفلوآنزای فوق حاد پرندگان ضررهای اقتصادی بسیاری بر پیکرهی صنعت طیور وارد کرده است. در این میان، پرندگان آبی به خصوص اردکها نقش مهمی در انتشار آنفلوآنزا دارند. اگرچه مطالعاتی در خصوص واکسیناسیون اردکها به منظور کنترل HPAI صورت گرفته است، اما موانعی وجود دارند که به آن‌ها پرداخته می‌شود. روشکار: در این مطالعه مقالات متعدد در خصوص واکسیناسیون اردکها مورد بررسی قرار گرفتند. بحث و نتیجه‌گیری: اردکها آنتی‌بادی موثری بر علیه آنفلوآنزا تولید نکرده و میتوانند مجدداً به همان تحت‌تیپهای قبلی که به آن آلوده شده بودند، آلوده شوند. گفته میشود که عملکرد ضعیف اردکها در تولید آنتی‌بادی بر علیه آنفلوآنزا، به وجود IgYΔFC مرتبط میباشد. در حقیقت یک IgY با FC ناقص است. این آنتی‌بادیهای کوتاه شده، توانایی HI و اوپسونیزاسیون نداشته و در مسیر کمپلمان نیز کارایی ندارند. از سوی دیگر اردکها برای واکسینه شدن نیاز به دوز بیشتری از ویروس داشته و بعد از مدتی تیتراژ آنتی‌بادی در آنان سریعتر از ماکیان کاهش مییابد. تنها با یکبار واکسیناسیون در ماکیان، تیتراژ آنتی‌بادی تا ۴۳ هفته باقی‌مانده و به آرامی کاهش مییابد، اما در اردکها پس از گذشت ۱۴ هفته رو به افول مینهد. برای رسیدن به تیتراژ مناسب آنتی‌بادی نیز نیاز به تزریق واکسن یادآور بوده و گرفتن مجدد اردک از طبیعت کاری بس دشوار است. به اسارت گرفتن پرندگان وحشی از جمله اردکها یک امر غیر عقلانی بوده و میتواند سبب مرگ و میر اجتناب ناپذیری در آنان شود. استرس ناشی از اسارت، سبب تضعیف ایمنی شده و میتواند زمینه‌ساز بروز بیماریهایی از قبیل طاعون اردکی و غیره باشد. بنابراین تنها راه واقع‌گرایانه برای پیشگیری از HPAI، جلوگیری از مواجهه طیور پرورشی با مخازن، کنترل و ریشه‌کنی آن از مراکز پرورشی است. واکسیناسیون را تنها میتوان در اردکهای اسیر در محلهای مشخص همچون باغ وحشها انجام داد.

کلمات کلیدی: واکسیناسیون، آنفلوآنزا، اردک.

بررسی شیوع سرمی ویروس لوسمی گاوان (BLV) با استفاده از روش الایزا در استان ایلام

امیر لرستانی^{۱*}، ناهید حق نظری^۲، مهدی قاسمی^۱

۱. دانشجوی دکتری عمومی دامپزشکی، واحد سنندج، دانشگاه آزاد اسلامی، سنندج، ایران.

۲. استادیار بیوشیمی، گروه علوم پایه، واحد سنندج، دانشگاه آزاد اسلامی، سنندج، ایران.

amir645@protonmail.com

مقدمه: ویروس لوسمی گاوان (BLV) یک ساختار لنفوتروپیک ترروویروسی دارد که عامل مسبب لکوز گاوی آنزوتیک (EBL) محسوب میشود که یک نئوپلاسم بافت لنفوی در گاوان است. BLV باعث عفونت مزمن در گاوها میگردد. بیشتر حیوانات مبتلا به BLV بدون علائم بالینی هستند (به ظاهر سالمند). هدف از این مطالعه تعیین شیوع سرمی ویروس لوسمی گاوان (BLV) در گاوهای شیری استان ایلام با استفاده از کیت الایزا بود. روش کار: در مجموع ۹۴ گاو شیری (گاوهای هلشتاین) از گاو‌داریهای استان ایلام مورد بررسی قرار گرفت. گاوهای شیری بزرگتر از شش ماه سن داشتند و براساس روش نمونه‌گیری خوشه‌ای تصادفی انتخاب شدند. گاوها به دو گروه سنی بزرگتر از دو سال و کمتر از دو سال تقسیم شدند. در شرایط غیرعفونی از ورید و داج خونگیری شد. نمونهها تا اخذ سرم به مدت ۱۰ دقیقه در ۲۰۰۰ rpm سانتریفوژ شدند. سپس، سرمهای بدست آمده تا زمان انجام آزمایش در ۲۰°C- نگهداری شدند. تمام ۹۴ نمونه سرمی با استفاده از کیت الایزا (AB Biotech Svanova, Sweden, Uppsala) برای BLV مورد آزمایش قرار گرفتند. مطابق با دستورالعمل شرکت سازنده آزمایش انجام شد. بحث و نتیجه‌گیری: ۵ نمونه سرم مثبت (۵/۳۲ درصد) شد. آنالیز سن نشان داد که درصد شیوع BLV با افزایش سن بیشتر میشود ($P > 0.05$). نتایج حاصل از این مطالعه بیان کرد که غربالگری جامع همه حیوانات متاثر در دیگر نقاط ایران ضروری است. برنامه‌هایی که گاوهای شیری را مجزا میکنند، میتوانند یک روش موثر و مهم برای کنترل و یا حذف BLV محسوب گردند.

کلمات کلیدی: لوسمی گاوان، الایزا، گاوهای شیری